

Zwoele ritmes 5

Onvoorwaardelijk

Schrijver: Claudia Vanzegbroeck
Coverontwerp: Claudia Vanzegbroeck
ISBN: 9789402197433

1e druk, 2019

© Claudia Vanzegbroeck

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher.

Zwoele ritmes 5
Onvoorwaardelijk

Claudia Vanzegbroeck

Hoofdstuk 1

Ons hele leven was veranderd. Na onze vakantie in Puerto Rico waren Miguel en ik teruggekeerd naar Miami. In plaats van de geplande zes maanden hadden we wel een jaar nodig gehad om alles te kunnen verwerken. Ons tijdverdrijf bestond dan ook bijna uitsluitend uit rust, bezinning en van elkaar genieten. Af en toe ging Miguel naar de studio om wat singles op te nemen, maar zijn tijd ging vooral uit naar mij. In de voorbije maanden was er veel gebeurd.

De avond deed zijn intrede. De golven sloegen wild tegen het zand en er was een licht briesje dat gelukkig voor wat verkoeling zorgde. De temperaturen waren extreem hoog deze zomer. We zaten op het terras en klonken onze glazen tegen elkaar. ‘Op een nieuw begin,’ vertelde Miguel.

‘Wat dat ook moge zijn,’ antwoordde ik.

We namen een slokje van een overheerlijke Californische wijn die Dan ons had geschonken en luisterden naar Chan Chan, een song van Ibrahim Ferrer waarvan de noten vanuit de salon weerklonken. De rust had ons goed gedaan en we waren er allebei weer volledig bovenop. Af en toe kreeg ik nog nachtmerries maar die verminderden zienderogen.

De muziek was opgehouden met spelen en het ruisen van de golven was het enige geluid dat de kop opstak. Ik hield van de klank van de oceaan en genoot om hier zo vredig bij mijn echtgenoot te zitten. Ik sloot mijn ogen en voelde mijn ademhaling rustig op en neer gaan. Miguel pakte mijn hand en kneep er zachtjes in. ‘Ik wil met je praten, nena.’ Hij zette zijn glas neer en klemde zijn kaaksbeenderen op elkaar.

Ik fronste mijn wenkbrauwen en merkte dat hij met iets zat. Anders zou hij nooit zo ernstig kijken. ‘Vertel het me, lieverd. Ik ben erg benieuwd.’

‘Ik wil je iets voorstellen.’ Ik heb een aanbod gekregen. Een geweldige kans die ik zeker niet wil laten liggen.’ Miguels’ verleidelijke mond verbreedde zich toch een jongensachtige glimlach.

‘Hou de spanning er niet in. Je maakt me nieuwsgierig.’

Hij nam nog een slokje en zette zijn glas op tafel. Zijn warme ogen vonden de mijne. ‘Ik heb een filmaanbod gekregen.’

Mijn hart begon wild te kloppen. ‘Een filmaanbod? Wat betekent dat concreet?’

Miguels’ ogen fonkelden. ‘Dit is wat ik altijd heb gewild, chica. Ik heb het script gelezen en het beviel me enorm.’

‘Waar gaat het over?’

‘Het is een dansfilm. Het verhaal speelt zich af in The School of Performing Arts. Het gaat over een groepje laatstejaarsstudenten waarvan er eentje verliefd wordt op haar dansleraar. Ik zal de rol van dansleraar vertolken. Het is een romantisch verhaal vol leuke dansscènes.’

Een beklemmend gevoel drukte tegen mijn borstkas. Ik draaide mijn wijn rond in mijn glas en staarde ernaar. ‘Oké, klinkt leuk.’

‘De opnames gaan door in Los Angeles. Ze gaan draaien op verschillende locaties, maar de dansscènes worden opgenomen op Venice Beach.’

‘Los Angeles? Hemeltje!’

Miguel legde zijn handen rond de mijne en kneep er zachtjes in.

‘Zou je het zien zitten om naar L.A. te verhuizen?’

‘Definitief?’

‘Niets is definitief, nena. De opnames zullen ongeveer een jaar in beslag nemen. Na dat jaar zien we wel wat er verder komt. Daarna

wil ik me weer op mijn muziek concentreren. Dit is zo'n unieke kans.'

'Ik wil je je dromen niet ontnemen, Miguel. Ik sta volledig achter je.'

Miguel stond op en nam me liefdevol in zijn armen. 'Je bent een droomvrouw, nena. Bedankt dat je zo achter me staat.' Hij drukte een liefdevolle kus op mijn lippen.

'Wat gaat er dan met mij gebeuren?'

'Hoezo?' Miguel trok zijn wenkbrauwen naar omhoog.

'Kan ik dan nog dansen?'

Miguel verborg zijn neus in mijn haren en snoof eraan. 'Natuurlijk, schatje. Alleen zal er nu niet regelmatig worden getraind. Neem alle tijd die je nodig hebt. Je hebt het verdiend. Vooral na alles wat we hebben meegemaakt.'

Ik nestelde me knus in zijn armen. 'Ik hou van je, Miguel. Het maakt me niet uit waar we naartoe gaan. Als ik maar bij jou en de kinderen kan zijn. Pas dan ben ik gelukkig.'

Opeens weerklonk gehuil vanuit de kinderkamer. Ik stond op en haalde Melissa uit haar wiegje. Michael lag nog vredig te slapen, maar Melissa zwaaide met haar armpjes en beentjes in de lucht. Ik legde haar in mijn armen en samen gingen we naar de salon waar ik me in de sofa neerzette. Ik schoof mijn nachtpajon naar opzij en liet haar rustig drinken. Miguel kwam naast me zitten en sloeg zijn arm rond mijn schouders. Zijn ogen gleden vertederend over onze dochter.

'Slaapt Michael nog?' vroeg hij.

'Ja, gelukkig wel, maar ik denk dat het niet lang meer zal duren. Ik had het nog maar net gezegd of Michael liet zich al horen. Miguel stond op en kwam even later terug met zijn zoon in zijn armen. Hij wiegde hem geruststellend heen en weer en legde hem

voorzichtig in mijn andere arm. Hij liet het lintje van mijn nachtkleed naar beneden glijden en ontblootte mijn borst zodat Michael kon drinken. Hij ging weer zitten en gaf me een zoentje op mijn lippen. Zijn ogen straalden. Ik had hem nog nooit zo gelukkig gezien als de laatste maanden.

‘Vieques was niet alles, nietwaar chica?’

We schoten allebei in de lach.

Hij wreef met zijn handen door mijn haren en drukte me toegenegen tegen zich aan. ‘Onze liefde was meer dan voorbestemd. Dat zie je aan onze kinderen.’

‘Wie had ooit gedacht dat het al zo vlug raak zou zijn en dan nog wel een ééneiige tweeling?’

‘Als ik iets doe, dan doe ik het goed, nena.’

We lachten. Ondertussen had Melissa genoeg gedronken. Miguel nam haar van me over en zette zijn dochter op zijn schoot. ‘En nu nog een flink boertje. Dan zal je papí 1 heel tevreden zijn.’ Melissa krulde haar mondhoekjes naar omhoog en lachte lief. Miguel streek over haar donkere haren en gaf haar een zoentje op haar hoofdje.

‘De kinderen lijken zo op jou,’ zei ik. ‘Ze hebben allebei prachtige donkere haren en donkerbruine ogen.’

‘Dat kan nog steeds veranderen, nena.’

‘Dat hoeft niet voor mij. Ik vind het prima zo.’

‘Melissa heeft het rebelse temperament van haar mamí. En dit al na drie maanden.’ Miguel boog naar voren en liet zijn hand over mijn wang glijden. ‘Mijn heerlijke opstandige, nena. Je weet best dat ik van je rebelsheid houd.’

‘Wanneer ben je van plan om te vertrekken?’

¹ Spaans voor papa.

‘Over drie maanden en dat komt goed uit. Dan hoef jij geen borstvoeding meer te geven en dan kan je ook beter doorslapen. We zullen vaak naar feestjes moeten.’

‘Hoezo?’

‘De regisseur en de cast zullen ons regelmatig uitnodigen. Ook wij zullen geregeld een party moeten organiseren. Dat hoort er nu eenmaal bij.’

‘Op die manier leer ik wat nieuwe mensen kennen. Ik vind het helemaal niet zo erg.’

Miguel gaf me nog een stevige knuffel en speelde met zijn dochter. Toen Melissa en Michael allebei een boertje hadden gelaten, legden we ze weer in hun wiegje.

Hoofdstuk 2

Miguel parkeerde de auto voor de villa. Rebecca deed de deur wijd open en spreidde haar armen.

‘Daar zijn jullie! Hoe gaat het met het liefdespaar?’

‘Fantastisch! De kinderen hebben goed geslapen vannacht,’ antwoordde Miguel.

‘Zijn ze er niet bij?’ vroeg Rebecca.

‘Nee Rosa, ons kindermeisje, past op hen. Ze waren nog aan het slapen en ik kon het niet over mijn hart krijgen om ze wakker te maken,’ vertelde ik.

We liepen door de salon naar het terras en zetten ons in de schommelstoel neer. Dan kwam naar buiten en stak zijn armen naar ons uit. ‘Miguel, Tara, hoe gaat het ermee?’ Hij gaf ons allebei een stevige knuffel en ging recht tegenover ons zitten.

‘Wat willen jullie drinken?’ vroeg Rebecca.

‘Koffie zou wel smaken,’ antwoordde ik.

‘Ja, voor mij ook,’ sprak Miguel.

Rebecca zette kopjes op tafel en ging koffiezetten. Daarna kwam ze weer bij ons zitten en keek ons allebei vragend aan.

‘Er is iets, ik merk het aan jullie gezichten.’

Miguel en ik keken elkaar aan en glimlachten.

‘Zal ik het vertellen?’ vroeg ik aan mijn echtgenoot.

‘Doe maar, *pequeñita*.²’ Hij kwam wat dichterbij tegen me aanzitten en sloeg zijn arm rond mijn schouders.

‘Miguel heeft een filmaanbod gekregen... in Los Angeles.’

Rebecca hield haar hand voor haar mond en keek van Miguel naar mij. ‘Oeps, niet slecht.’

² Kleintje.

Miguels' ogen vonden de mijne. 'Het wordt geweldig, nietwaar chica?'

'Eh... ja. Een nieuw begin.'

'Dat klinkt niet erg overtuigd,' sprak Rebecca.

Ik haalde mijn schouders op. 'Het is een nieuwe uitdaging voor Miguel. Hij moet dit gewoon doen als hij daar zin in heeft.'

Miguel keek me liefdevol aan en drukte een zoentje tegen mijn wang.

'Gaan jullie dan verhuizen?' vroeg Dan.

Miguel knikte. 'Het betekent niet dat we elkaar niet meer zullen zien. We zullen af en toe nog naar Miami komen.'

'Hoe lang blijven jullie weg?' Zijn stem klonk bezorgd.

'Ongeveer een jaar,' antwoordde Miguel.

Ik merkte aan Dan dat hij probeerde om enthousiast te zijn, maar het wilde niet echt lukken. 'Wel, van een verrassing gesproken.' Het bleef even stil. Rebecca ging naar binnen om de koffiepot te halen en vulde onze kopjes nog eens bij. Daarna liep ze weer naar binnen om de pot in de houder te zetten en kwam met geklemde kaken weer naar buiten. Ze ging zitten en keek bezorgd naar Dan

'De enige persoon die hier gaat onder lijden ben jij Dan.'

Iedereen keek haar met grote ogen aan. Rebecca kuchte even en ging dan verder. 'Tijdens jullie vakantie heb ik een tweede winkel geopend in New York. Ik heb uiteindelijk toch nog een pand gevonden op 5th Avenue. De zaak draait fantastisch. Daarom dacht ik eraan om een derde filiaal in Los Angeles te openen. Ik wilde het nog even stil houden, maar nu jullie toch over L.A. beginnen, kan ik het niet meer verzwijgen.' Rebecca keek met angstige ogen naar Dan en wachtte op zijn reactie.

Hij schoof zijn stoel achteruit en zonder een woord te zeggen, liep hij naar binnen.

Mijn mond viel open. ‘Dus dat betekent dat we allemaal gaan verhuizen?’

‘Niet echt. Dan kan helaas niet mee. Hij moet hier blijven omwille van zijn baan.’

‘Hij kan toch op bezoek komen?’ stelde Miguel voor.

Rebecca schudde haar hoofd. ‘Ik ben bang voor de afstand die dit met zich gaat meebrengen. Herinneren jullie je nog onze start hier?’

Ik dacht weer terug aan de tijd dat Dan en Rebecca eraan dachten om uit elkaar te gaan.

‘Echte liefde roest niet, Rebecca. Afstand mag daar geen rol bij spelen,’ zei Miguel.

‘Dat weet ik, maar het zal niet gemakkelijk worden. Iets in me zegt dat ik dit gewoon moet doen. Het is de bedoeling dat ik na de opstart weer terugkom naar Miami. Er zal een zaakvoerder worden aangesteld, net zoals in New York.’

Op dat ogenblik kwam Dan weer bij ons zitten. Zijn gezicht zag helemaal rood. Zijn altijd vriendelijke glimlach was totaal verdwenen. Hij nam een slokje van zijn koffie en bleef in zijn kopje staren. ‘Waarom vertel je me dit nu pas?’ vroeg hij aan zijn echtgenote.

‘Ik durfde er niet over beginnen. Ik dacht als Tara en Miguel er zouden bijzijn dat je het allemaal niet zo ernstig zou nemen. Ik moet dit gewoon doen, Dan. Ik krijg nu de kans. Nadat de zaak in Los Angeles is opgericht, kom ik terug naar Miami. Ik moet nu toch ook maar af en toe naar New York. Dus die derde winkel kan ik best aan.’

Dan tikte met zijn vingers tegen de leuning van de sofa maar keek geen van ons allen aan. Ik voelde de spanning stijgen.

‘Stop je dan met optreden?’ vroeg hij aan Miguel.

‘Niet volledig. Er zal af en toe nog een performance plaatsvinden. Tina gaat met andere artiesten werken maar ze blijft beschikbaar voor ons. Wanneer er een vraag komt voor een concert dan zal ik daar zeker geen nee tegen zeggen. Carlos zal ervoor zorgen dat de planning goed wordt opgesteld. Het zal niet gemakkelijk worden en razend druk.’

Dan knikte.

‘Dus je gaat zingen en acteren combineren?’ vroeg Rebecca.

‘Inderdaad, ik kan de optredens die al geboekt waren moeilijk annuleren. Dat wil ik mijn fans niet aandoen.’

Ik keek naar Miguel en glimlachte. ‘Je hebt een hart van goud.’ Miguel gaf me een zoentje en keek naar Rebecca. Ze legde haar hand op die van Dan. ‘Ik kom zoveel mogelijk naar Miami, schat. Ik zal proberen om elk weekend naar huis te komen.’

Weer viel er een stilte. Er verscheen nog steeds geen glimlach op Dans’ gezicht. Hij schudde zijn hoofd en liep weer naar binnen.

Rebecca wilde hem achterna lopen, maar Miguel hield haar tegen.

‘Niet doen. Laat hem maar even betijen.’

Enkele minuten later kwam Dan terug met een glas wijn in zijn handen. ‘Van verrassingen gesproken.’ Hij keek in zijn glas en nam een grote slok.

Rebecca legde haar hand op Dans’ arm. ‘Ik moet dit doen, schat. Nu mijn carrière een boost krijgt, mag ik voor niets terugdeinzen. Ik krijg nu de kans om een zaak te openen in Beverly Hills.’

‘Ook niet voor ons, Rebecca?’ Dans’ toon klonk ineens afstandelijk.

Miguel stond op en ging naast Dan staan. Hij legde zijn hand op zijn schouders en gaf er een klopje op. ‘Dan jongen, je mag een dame nooit tegenhouden wanneer ze iets wil in haar leven. Het is even op de tanden bijten maar daarna komt alles weer goed. Op die manier kan jij je ook volledig op je baan concentreren.’

Dan glimlachte flauwtjes. ‘Het is niet fijn om na een harde werkdag een leeg huis aan te treffen.’ Hij stond op en ging naar de balustrade. Hij zette zijn voet ertussen en staarde naar de oceaan. Rebecca ging naast hem staan. Ze legde haar arm rond zijn schouders en begon te praten, maar ik kon niet horen wat ze tegen hem zei. Ik keek naar Miguel en gaf aan dat we hen beter alleen konden laten.

Hoofdstuk 3

Het eerste wat me opviel toen we de deur van onze nieuwe villa opende, waren de grote ramen die een schitterend uitzicht boden op het strand van Zuma Beach in Malibu. Een overvloed aan zonnestralen scheen naar binnen en wierp een warme gloed op de witte stoffen sofa's.

‘Schitterend!’ sprak Miguel terwijl hij het raam openschoof.

‘Ik zou me een leven in de Hollywood Hills niet kunnen voorstellen,’ zei ik.

‘Nee, wij hebben het strand en de oceaan nodig, nietwaar chica?’ Hij sloeg zijn arm rond mijn schouders en bedekte mijn lippen met de zijne. Ik observeerde de moderne inrichting die was opgetrokken in zwart-witte kleuren. Het beviel me wel want ik hield van modern. Ik liep naar buiten en kwam op een terras waar een rotan salonnetje met oranje gebloemde kussens stonden. Aan het uiteinde hing een schommelstoel. Hij was gemaakt van hetzelfde materiaal en het kussen was voorzien van dezelfde bloemenprint. Hiervandaan hadden we een prachtig uitzicht op het strand en de oceaan. Miguel legde zijn arm rond mijn schouders en drukte een zoenje tegen mijn wang. ‘Tevreden, querida?’

‘O ja, dit wordt geweldig.’

Ik keek naar het strand en zag een aantal veiligheidsagenten voorbij wandelen. Miguel liet zijn hand over mijn wang glijden en gaf er een liefdevol kneepje in. ‘Dit is nodig, Taraatje.’

‘Ja, ik houd er niet van maar na ons avontuur mogen we geen enkel risico meer nemen.’

‘Ik weet dat je het niet fijn vindt, maar daar kan ik niets aan veranderen. Het maakt nu deel uit van ons leven.’

Ik wreef met mijn neus tegen de zijne en glimlachte. ‘Ik begrijp het.’

Ik ging weer naar binnen en hoorde de kinderen huilen. Op dat ogenblik kwam Rosa met onze dochter naar binnen. Ik nam Melissa van haar over en zette haar in haar wipstoeltje. ‘Ik ga hun flesjes even opwarmen,’ zei Rosa. Ze had haar lange zwarte haren in een vlecht bij elkaar gebonden en bewoog haar wulpse heupen in de richting van de keuken.

Miguel ging naar de kinderkamer en haalde Michael uit zijn wiegie. Op dat ogenblik kwam Rosa met de flesjes naar binnen. Ik haalde Melissa uit haar stoeltje en zette haar op mijn schoot. Miguel kwam naast me zitten en gaf zijn zoon te eten. Rosa overhandigde me het flesje en nog voor ik het in haar mondje kon stoppen, grepen haar kleine vingertjes naar de speen.

‘Ze had blijkbaar grote honger,’ merkte Rosa op.

‘Nog een poosje en ze doet dit helemaal alleen,’ zei ik.

Michael lachte opgewonden en greep met zijn kleine vingertjes naar de zonnebril die op Miguel’s hoofd prijkte. ‘Dat vind je weer een uitdaging, nietwaar kleine man van me?’ Michael lachte nog breder en dronk gulzig verder.

Ik zette Melissa met haar rug tegen me aan en wachtte tot ze een boertje zou laten. Ondertussen begon Michael babygeluidjes te maken. Miguel zette zijn flesje op tafel en zette zijn zoon wat rechter. Hij pakte zijn handjes en praatte tegen hem met een speels stemmetje. Hij draaide zijn ogen alle kanten op en dat vond Michael wel grappig. Hij schaterde het uit en greep met zijn handjes naar Miguel’s haren.

Het was vertederend om te zien hoe Miguel met zijn zoon omging. Hij vertelde hem de allermooiste verhaaltjes. Ik vroeg me af waar hij al die fantasie vandaan haalde. Miguel keek me aan en het leek alsof hij mijn gedachten had geraden.

‘Dit komt uit mijn kindertijd. De verhaaltjes werden verteld op school en waren traditie bij elke familie.’ Ik legde mijn hoofd tegen zijn arm en plantte er een kusje op. ‘Je bent een fantastische vader, Miguel.’

Toen de kinderen allebei een boertje hadden gelaten, verversten we samen hun luier en legden ze daarna weer in hun wiegje. Rosa kwam ons achterna en vroeg of ze nog iets kon doen.

‘Ga je je familie niet missen?’ vroeg ik haar.

‘Ik ben het gewoon, missy. Ik ga één keer per jaar naar Mexico en ja, het doet pijn om telkens weer terug te moeten, maar uiteindelijk heb ik een veel beter leven hier.’

Ze liep naar de keuken en liet ons alleen met de kinderen. We speelden nog eventjes met hen en deden dan het licht uit.

‘Kom even mee naar de achterkant, je hebt nog niet alles gezien,’ vertelde Miguel. Hij gaf me een hand en trok me mee naar een tweede terras dat omgeven werd door een grote tuin. Er was een groot ovalen zwembad met daarnaast een ingebouwd bubbelbad. Rond het zwembad stonden witte ligstoelen. Het groen van de tuin gaf een rustgevend gevoel. Aan het uiteinde stond een stenen barbecue met een houten tafel en banken.

‘Hemeltje, dit is geweldig!’

‘Laten we in het bubbelbad gaan zitten, ik heb een fles champagne besteld om onze nieuwe toekomst te vieren,’ vertelde Miguel. Ik liep naar de slaapkamer en trok snel mijn bikini aan. Toen ik weer terugkwam, zat Miguel er al in. Hij had de fles ontkurkt en overhandigde mij een glas.

‘Op ons nieuwe leven, nena.’

‘Op het realiseren van jouw droom, lieverd. Dat deze nog beter mag worden dan alle vorige.’

We klonken onze glazen tegen elkaar en namen een slok. Daarna zetten we de flûtes op de stenen muur en genoten van het

kolkende water om ons heen. Ik liet mijn hoofd achterover vallen en spreidde mijn armen. Ik sloot mijn ogen en genoot. Miguel kwam dicht tegen me aanzitten en bedekte mijn mond teder met de zijne. Ik opende mijn ogen en glimlachte. ‘Dit is gewoon fantastisch, Miguel. Ik voel me net een ster.’

‘Zo hoort het ook nena. Ik wil dat je je comfortabel voelt, overal waar we naartoe gaan.’

‘Je hebt dit allemaal op korte tijd gerealiseerd. Ik ben zo ontzettend trots op je.’ Ik draaide me naar hem toe en toen zijn lichaam zich tegen het mijne drukte, schrok ik. ‘Je hebt geen zwembroek aan?’

‘Nee, ik ben er meteen ingekropen.’

‘Wat als Rosa komt?’

‘Ja, we zullen hier moeten aan wennen.’

Zijn lippen vonden hun weg naar mijn mond en nog voor ik iets kon zeggen, duwde hij ze helemaal open en nam me gulzig. Hij liet me weer los en ik begon ongecontroleerd gaan te rillen. Miguel moest lachen.

‘Je hebt kippenvel! En dat bij deze hoge temperaturen?’

Ik keek naar mijn arm en glimlachte. ‘Ja, en dit is jouw schuld, señor Mores.’

‘Ik heb het maar getroffen met zo’n avontuurlijke mujercita.’ Hij legde zijn handen op mijn buik maar zonder dat ik het zelf beseftte, duwde ik ze automatisch weg.

Hoofdstuk 4

Een week ging voorbij. Ik zat buiten op het terras een boek te lezen toen Miguel weer thuiskwam van het werk.

‘Hey, nena. Een fijne dag gehad?’

‘Ja hoor. En jij?’

‘Druk, maar dat weet je wel. Ik heb een verrassing voor je.’

Ik sloeg mijn boek dicht en ging rechtop zitten. ‘Vertel, ik ben gek op verrassingen.’

‘We zijn vanavond uitgenodigd voor een feestje.’

‘Een feestje? Bij wie?’

‘De regisseur nodigt ons uit. Hij wil met je kennismaken.’

Ik legde mijn boek op tafel en rekte me helemaal uit. ‘Oh, moet dat echt? Ik ben zo moe.’

Miguel kwam naast me zitten en plantte een warm zoentje op mijn mond. ‘Ja, liefje. Ik kan dit niet zomaar weigeren.’

Ik wreef in mijn ogen en schonk hem een speelse glimlach. ‘Ik heb niets om aan te trekken.’

Miguel stond op. ‘Geen excuses, chica. Het wordt tijd dat je weer wat buitenkomt. Het zal je trouwens goed doen.’

Ik kwam uit mijn luie stoel en liep samen met hem naar binnen. Discussiëren had blijkbaar geen enkele zin. Ik ging naar de slaapkamer en trok de kleerkast open. Ik rommelde wat tussen kleding waarvan ik al meer dan een jaar bijna niets meer had gedragen. Ik schoof de ene jurk na de andere weer aan de kant en beet op mijn onderlip. Uiteindelijk vond ik nog een mouwloze donkerblauwe jurk die ik allang niet meer had gedragen. Met mijn lippen op elkaar geklemd, trok ik ze aan en haalde opgelucht adem toen ik mezelf in de spiegel bekeek. Mijn spiegelbeeld leek er best mee door te kunnen, alleen die buik stak ietsjes naar voren. Ik

legde mijn handen ertegen en toen ik Miguel hoorde binnenkomen, trok ik ze vlug weg. Hij kwam achter me staan en keek naar mijn spiegelbeeld.

‘Je bent prachtig, nena.’

Een uurtje later zette de chauffeur ons af voor het huis van de regisseur in de Hollywood Hills. Hij hield het portier voor ons open. Miguel stapte als eerste uit en gaf me een hand. ‘Hier is het.’ Samen liepen we de trappen op. Nog voor we konden aanbellen, werd de deur al opengemaakt. Een man met grijze haren en helderblauwe ogen begroette ons hartelijk. Hij leek vooraan in de vijftig en had heel wat rimpels rond zijn ogen en mond, maar zijn blik was hartelijk.

‘Mevrouw Mores, Miguel, welkom!’ Hij opende zijn armen en begroette ons allebei met een zoen. Ik liet Miguel als eerste naar binnengaan en wachtte even. De regisseur duwde Miguel in de richting van het terras en stak zijn hand naar me uit. ‘Kom binnen, blijf daar niet staan.’ Hij sloot de deur achter zich en liet ons de gang inlopen. Hiervandaan kon je de muziek al horen. Miguel ging als eerste naar binnen en begroette iedereen hartelijk. Een grote vrouw met lange blonde haren kwam naar ons toegelopen en gaf ons allebei een zoen. Ze droeg een veel te strakke zwarte jurk en schoenen met hakken waar ze nauwelijks kon op lopen. Haar parfum rook zwaar.

‘Tara, dit is Noa Ginger, mijn tegenspeelster.’ Ik knikte en probeerde een glimlach om mijn mond te toveren.

‘Dus jij bent Tara? Blij om je eindelijk eens te ontmoeten.’

‘Ja, het is altijd fijn om nieuwe mensen te leren kennen.’

Miguel keek in het rond en het viel me op dat hij bijna iedereen kende. Hij pakte mijn hand en baande zich een weg door de

menigte. Nog voor ik de volgende gast kon begroeten, werd ik tegengehouden door de regisseur.

‘Dus u bent mevrouw Mores? Ik ben Rob Peterson.’ Hij duwde een glas champagne in mijn handen en keek me vol belangstelling aan.

‘Aangename kennismaking. Zeg gerust, Tara. Dat praat wat makkelijker.’ Ik draaide mijn hoofd naar opzij en zag Miguel tussen de gasten verdwijnen. Mijn blik gleed over de jurken van de andere dames. Nog voor ik ze allemaal goed kon observeren, kwam er een vrouw met lange zwarte haren en hemelsblauwe ogen naar me toe en stak haar hand naar me uit. ‘Ben jij de vrouw van Miguel Mores?’

‘Ja, ik ben Tara. Tara Wells.’

‘Ik ben Fanny Xanders, een goede vriendin van Rob en dit zijn Michèle, Karen en Kim. Drie deernen met haren tot aan hun bips kwamen naar me toegelopen en staken hun hand naar me uit.

‘Hallo, Michèle Jansen, ik maak deel uit van de dansgroep. Michèle had lange blonde haren die in een lage paardenstaart bij elkaar waren gebonden. Ze had een figuur om u tegen te zeggen. Net als Noa droeg ze een smalle jurk die haar lichaamsvorm mooi deed uitkomen.

‘Ik ben Tara, aangenaam.’ Ik schudde haar de hand en forceerde een glimlach. Toen ik weer opkeek, stond er al een andere dame voor me.

‘Hi en ik ben Karen Richardon en dit is mijn allerbeste vriendin Kim Malone.’

Karen had lange donkerblonde haren met blonde highlights. Haar donkere ogen hadden een warme uitstraling en ik vond haar superknap in de oranje strakke jurk die ze droeg. Kim stak op haar beurt haar hand naar me uit en lachte breed. Het viel me op hoe wit haar tanden waren. Ik vermoedde dat ze gebleekt waren want

van nature leken ze me net iets te wit. Kim was eveneens blond, net zoals de meesten hier en droeg haar haren opgestoken in een sierlijke dot. Haar groene ogen straalden. Ze had een glas champagne in haar handen en nam er een slokje van.

‘Wij maken deel uit van de dansgroep.’

‘Ah, jullie dansen ook?’

‘Yep, jij ook?’ vroeg Michèle.

‘Momenteel niet, maar ik ben het wel van plan.’

Ondertussen was Miguel er ook komen bijstaan en begroette iedereen hartelijk met een zoen. ‘Zo, ik zie dat jullie al kennis hebben gemaakt?’

De meiden begonnen te giechelen. ‘Zullen we straks even dansen?’ vroeg Kim. Ze legde haar hand op Miguel’s schouder en lachte vrolijk naar hem.

‘Kom mee naar de andere kant van het zwembad! Er staat gegrild vlees op jullie te wachten,’ zei Rob.

De hele groep volgde hem naar een lange tafel. Enkelen namen al borden en schoven aan voor een stukje vlees, vis of kip. Er stonden ook veel verse groenten maar aardappelen of brood zag ik hier niet. De glazen werden volop bijgevuld en nog voor ik iets kon zeggen, was mijn glas alweer vol. Mijn maag was week en ik koos voor slechts een klein stukje vis en drapeerde er wat groentjes omheen. Nadat ik alles had opgeschept, bleef ik wachten op Miguel. Ik keek om me heen en zag hem in de verte staan praten met Noa. De L.A.-dames lachten voluit en hadden duidelijk veel plezier. Ze trokken me mee naar een houten bank die plaats bood aan tien personen. Ik koos voor een plekje op de hoek. Ik keek om me heen en merkte dat iedereen al aan het eten was. Met trillende vingers stak ik een stukje vis in mijn mond.

‘Niet te veel eten, Kim. Zorg dat je nog in je nieuwe jurk kan morgen,’ zei Michèle.

‘Een klein stukje vlees zal wel geen kwaad kunnen zeker?’ Ze lachte gekunsteld en sneed een miezerig stukje in tweeën en bracht het naar haar mond. Terwijl keek ze naar mij.

‘Schenk onze glazen nog eens voll!’ riep Karen. Een ober kwam eraan en deed wat ze vroeg. Plotseling schoten ze alle drie in de lach. Ik begreep niet waarom en staarde hen verontwaardigd aan.

‘Niet voor mij. Is er geen water?’ vroeg ik.

‘Niet flauw doen, Tara. Komaan, vullen maar!’ riep Kim. De ober volgde haar bevelen op en vulde mijn glas tot bijna helemaal bovenaan.

‘Heb je Baguette niet meegenomen?’ vroeg Kim aan Michèle.

‘Nee, maar morgen gaat ze mee shoppen.’

‘Wie is Baguette?’ vroeg ik.

De dames begonnen zo hard te gieren dat ik me haast belachelijk voelde.

‘Baguette is haar hond. Een klein wit keeshondje dat ze overal met haar meeneemt,’ vertelde Karen.

‘Ik ben vanochtend nog extra hondenkleedjes gaan kopen,’ vertelde Michèle. Ze haalde haar mobieltje boven en toonde de jurkjes die ze gefotografeerd had.

Ik moest me inhouden om mijn ogen niet op te trekken.

‘Ik heb gehoord dat jij ook danst?’ vroeg Kim.

‘Ja, vroeger. Ik ben pas bevallen van een tweeling. Volgend jaar ga ik weer aan de slag.’

‘Dat is duidelijk te zien. Je mag wel heel snel wat aan jouw belabberde figuurtje doen,’ giechelde Michèle.

Ik voelde mijn ogen groot worden en kon haast niet geloven dat iemand mij zo in het midden van de groep beledigde.

‘Rustig maar, Tara. Michèle houdt nooit een blad voor haar mond. Eigenlijk heeft ze wel een klein beetje gelijk. Maar ja, dat wist je zelf ook al, niet?’ vroeg Karen.

Terwijl ze dit zei, zag ik de andere twee naar elkaar kijken. Ze konden amper hun lach inhouden en hielden discreet hun hand voor hun mond. Ik slikte en had het gevoel dat mijn keel werd dichtgeknepen. Ik nam nog vlug een slokje en probeerde om constant te blijven glimlachen.

‘Ja, jullie hebben gelijk maar het is niet gemakkelijk om gewicht te verliezen na een bevalling.’

‘Toch wel, een personal trainer kan je daarbij helpen,’ adviseerde Kim.

‘En minder eten natuurlijk. Ik heb een dieet dat altijd werkt,’ vertelde Michèle. Ze haalde een papiertje uit haar tas en reikte het me aan.

Ik plooidde het open en begon te lezen. Het ontbijt bestond uit een groene smoothie. Voor de lunch stond er weer een ander groentesapje op het programma. Eentje van groene selder, banaan en wortelen en de lunch bevatte slechts een klein stukje steak met groene asperges.

‘Dank je, maar dit is niets voor mij.’ Ik plooidde het briefje dicht en gaf het haar terug.

Michèle fronste haar wenkbrauwen en zette grote ogen op.

‘Hoezo? Je kan het nochtans best gebruiken.’

Iedereen schoot in de lach en toen ik ze naar mijn lichaam voelde staren, leek het of ik geen adem meer kreeg. Ik draaide mijn hoofd af en toe naar Miguel maar hij stond nog steeds met Noa te praten. Ze hadden allebei nog niets gegeten. Het gesprek zag er ernstig uit. Zonder aarzelen stond ik op en pakte mijn handtas.

‘Excuseer me even, kan er iemand zeggen waar ik het toilet kan vinden?’

‘Ga maar met mij mee, ik was ook net op weg,’ hoorde ik een stem achter me. Noa legde haar hand op mijn schouder en wachtte tot ik klaar was om met haar mee te gaan.

‘Bedankt.’ Ik legde mijn handtas over mijn schouder en volgde haar naar binnen. We liepen door de gang naar een zijdeur waar ze halt hield.

‘Hier is het.’ Ze opende de deur en ging als eerste naar binnen. Er waren drie toiletten met twee wasbakken. De muur was bekleed met marmeren tegels en de koperen kranen pasten perfect bij het geheel.

‘Zal ik op je wachten, Tara?’ Ze trok een deur open en stapte naar binnen.

‘Nee, ga maar. Ik kom zodra ik hier klaar ben.’

‘Goed, je weet de weg. Tot straks.’ Ze sloot de deur van het toilet en ik stapte de andere deur binnen. Ik wachtte even tot Noa naar buiten zou gaan. Het duurde niet lang of ik hoorde haar deur weer opengaan. Ze waste haar handen en ging naar buiten. Het tikken van haar hakken klonk luid tegen de marmeren vloertegels en pas wanneer ik geen geluid meer hoorde, kwam ik uit het toilet. Ik waste mijn handen en bekeek mezelf in de spiegel. Mijn gezicht was gezwollen en zag knalrood. Als we nu in Miami zouden zijn, dan zou ik meteen naar huis gaan, maar dit mocht ik Miguel niet aandoen. Ik depte wat koud water tegen mijn hals en verliet daarna de wc’s. Ik wandelde langzaam door de gang en bleef staan bij de deur die naar het terras leidde. Van hieruit kon ik de dames zonneklaar horen praten.

‘Miguel is zo’n spetter. Niet te geloven dat hij op dat soort vrouwen valt.’

‘Ja, ze is wel vriendelijk maar zo anders. Ze is duidelijk niet van hier.’

‘En heb je die jurk gezien, zo ouderwets, niet eens sexy. Als ik zo’n lichaam moest hebben dan zou ik meteen naar een plastisch chirurg stappen.’

Er werd luid gelachen. Mijn hart sloeg tilt en mijn maag kneep samen. Ik ademde een paar keer diep in en uit en wilde weglopen. Tot mijn grote opluchting zag ik Miguel naar me toekomen. Hij legde zijn hand op mijn schouder en gaf me een spontane zoen op mijn wang.

‘Hey querida, gaat het?’

‘Ja, ik ben eventjes naar het toilet geweest.’

‘Voel je je wel goed? Je staat hier zo alleen?’ Hij legde zijn hand in mijn nek en begon me zachtjes te strelen.

Ik draaide me naar hem toe en glimlachte. ‘Ja hoor. Ik moet gewoon nog even wennen aan al die mensen hier.’

‘Sorry, dat ik er niet ben komen bijzitten maar ik had een gesprek met Rob en Noa over de volgende opname Heb je al iets gegeten?’

‘Ja, een klein beetje.’ Ik sloeg mijn ogen naar de grond en wierp een zijlingse blik op de anderen.

‘Is er iets?’

‘Nee, wat zou er zijn?’

‘Je ziet er moe uit, nena. Zullen we maar naar huis gaan of wil je nog even blijven?’ Zijn vraag kwam als een geschenk uit de hemel.

‘Ik wil graag naar huis als je het niet erg vindt.’

‘Oké, laten we nog even afscheid nemen van Rob.’ Ik gaf hem een hand en volgde hem naar de bar.

‘Rob, bedankt man. Het was een zeer fijn feestje. We zien elkaar overmorgen, goed?’ Miguel gaf hem een schouderklopje en trok me naar voren zodat ik op mijn beurt afscheid kon nemen.

‘Heel erg bedankt voor de uitnodiging, Rob. Ik heb enorm genoten. Tot ziens,’ stamelde ik.

Rob draaide zich naar me om en gaf me een knuffel. ‘Tot ziens, Tara. Het was fijn om je te leren kennen. We zien elkaar nog wel bij andere gelegenheden.’

Ik knikte en volgde Miguel stilzwijgend naar de auto waar de chauffeur ons stond op te wachten.